

Apreciats Carmen Solá Vidal i Francisco García Lázaro; reina de les festes de 2024, Belén Ramos; dames de la ciutat Silvia Bellido, Imma Reolid, Aroha Mollar, Iris Honrubia, Ainhoa Carmona i Anna Llorens; president de la Junta de Festes, Toni Carmona, i representants de la junta; president de la Comissió de Penyes, Pau Franco, i membres de la comissió; regidora de Festes, Miriam Caravaca; regidors i regidores; familiars i amics de Carmen i Francisco; senyores i senyors, benvinguts a aquest acte d'homenatge a dos persones que són l'exemple més pur del que és i ha sigut la nostra estimada ciutat amb cor de poble. Com ja sabran, ens trobem celebrant el 750é aniversari fundacional, i la història de Vila-real no es pot entendre sense l'aportació i presència de dos persones com vosaltres.

No pot haver millor moment que les festes en honor al nostre patró, Sant Pasqual, després de la missa en la nostra capella del Crist de l'Hospital, el patró dels nostres orígens, per reconèixer l'aportació de persones com Carmen i Francisco a la nostra ciutat. Vila-realenques i vila-realencs que, amb el seu treball i sacrifici al llarg d'un segle de vida, han contribuït a construir la Vila-real que avui tots gaudim.

100 anys. Un segle, que es diu prompte. L'any que ambdós vau nàixer, el 1923, no és un any qualsevol per a la història de Vila-real. Podríem, fins i tot, dir que és un any clau en l'esdevenir del nostre poble. En aquell 1923, Vila-real tenia poc més de 17.000 habitants, pràcticament la tercera part del que som hui. Però ja començava a despuntar una societat civil activa, visionària i compromesa. Va ser l'any de l'esport, gràcies a don José Calduch, que va portar el bàsquet a la nostra ciutat i va fer possible l'existència del que avui és un dels motors més importants de Vila-real: El

Villarreal C.F. Sé que vostè, Francisco, era molt molt aficionat; tant que va arribar a ser el soci número 3.

1923 també ser un punt d'inflexió importantíssim en un dels espais que hui dia considerem més nostres, més entranyables i volguts per tots i totes les vila-realenques. El nostre Termet. Aquell 1923, per commemorar el dia de l'arbre, els nostres avantpassats van decidir plantar 3.000 pins. Hui, aquella decisió pionera ha esdevingut el nostre pulmó verd, un paratge de 180.000 metres quadrats a la vora del Millars des d'on la nostra patrona, la Mare de Déu de Gràcia, ens mira i ens protegeix.

El nostre Termet, tal i com hui el coneixem, és part fonamental del patrimoni que ens han deixat els nostres avantpassats. Són moltes més les coses que ens han llegat i que han acabat configurant esta nova Vila-real del segle XXI que som hui. Esta ciutat amb cor de poble que mira al futur orgullosa del seu passat.

Per això, són tan importants actes com aquest. Un acte senzill i emotiu que ens permet posar cara i ulls a aquells que, cadascú des de la seua parcel·la, han construït la Vila-real que som. Persones com Carmen i Francisco. Vosaltres sou l'exemple d'esta forma de ser vila-realenca tan nostra: humil i esforçada, com el nostre patró Sant Pasqual; agraïda com la Mare de Déu de Gràcia; acollidora com el nostre Crist de l'Hospital.

Francisco García Lázaro, Paco el pescater- "Paquico", com la seua família l'anomena carinyosament- vostè representa l'esperit de valentia, treball, constància que tan admirem a Vila-real i que tant necessari és valorar-lo per entendre el creixement que la ciutat ha experimentat aquests anys. Nascut a Alcubles, localitat de la província de València, el desembre de

1923, va haver de viure moments durs com són la Guerra Civil espanyola i totes les seues conseqüències, fent que, des de ben jove, haguera d'assumir obligacions familiars. Va ser una volta acabat el servei militar a Maó, servei de 26 mesos a causa de l'amenaça d'una nova guerra, en aquest cas mundial, quan va arribar a Vila-real. Ho va fer a peu, li va costar uns quants dies, però els 80 anys que Francisco ha viscut ací han fet que, amb el seu caràcter amable i la seua humilitat, siga un veí molt volgut per tot aquells que tenen la sort de conèixer-lo. També ell, em consta, estima la nostra ciutat amb tot el afecte i el cor d'un vila-realenc de bressol.

Pot ser algunes persones el recordeu per haver estat al càrrec del Trinquet de Vila-real; altres, pot ser per la seua pescateria al carrer d'Escultor Ortells, o per la que posteriorment va obrir a les Creus Velles, encara que ell era més el 'negociante' de la família com diu la seua neta Débora. Francisco era el que anava fins a la llotja de Borriana a pel peix i tornava a Vila-real per repartir-lo als comerços locals i per nodrir de gènere les seues dos tendes. La que s'encarregava més dels establiments era Vicentica, la seua estimada Vicentica. La va conèixer només arribar a Vila-real i allò que va nàixer en plena joventut, és una història d'amor que va durar més de 70 anys. Segur que, des del cel, seguirà estant tan orgullosa de vostè com el primer dia.

Francisco ha sigut una persona constant i preocupada per la seua família, així ho demostra els viatges de 3 dies i mig que feia amb bicicleta de Vila-real fins a Alcubles cada dues setmanes per visitar els seus pares. Així va ser mentre van viure. Junt a Vicentica, vas tenir dos fills, Francisco i Vicenta, qui per desgràcia ens va deixar massa jove. Encara així, Paquico

ha viscut envoltat de l'amor dels seus quatre nets, Alexis i Rubén per part del seu fill Paco, i Débora i Dimas per part de Vicenta, en pau descanse. Però és que 100 anys donen per a molt, i Francisco ha conegut també a 3 besnets, Dimas, Santi i Zaira, a qui vull felicitar molt especialment per estar esperant al seu primer fill. Enhorabona, Zaira, inculca-li els valors i l'esperit del que serà el seu rebesavi.

I és que Débora, quan parla del seu avi, parla d'un esperit de supervivència que l'acompanya des de ben menut com hem pogut observar. Aquest li ha perdurat fins al dia de hui. Inclús amb 96 anys li agradava baixar al poble amb la bicicleta des del Termet, on vivia sol i apanyant-se-les perfectament. No perdonava el seu esmorzaret i les partides a guinyot, joc al que, pel que sé, ningú pot vèncer-lo.

Francisco, només em queda donar-li l'enhorabona per tot el que ha aconseguit, mai ningú li ha regalat res, tot ha sigut a base de treball, esforç, dedicació i amor. Enhorabona, de veritat. Gràcies per la lliçó que una vida així suposa per a tots nosaltres.

Em dirigisc ara a vostè, Carmen. O una de les Esmeraldines, com la coneixen al poble. Vila-realença de soca-rel, de família llauradora, que porta ja 100 anys vivint envoltada de tot el que és Vila-real. Família, per cert, que he tingut l'ocasió de comprovar en persona com te vol i te comboia, com diem per ací, sempre que té ocasió.

Una família que és, n'estic segur, el teu millor tresor. Què contents que estarien Esmeraldina i Saturnino de comprovar com aquella gran família que van establir, amb set fills, s'ha fet encara més gran i, el que és més important, conserva uns lligams ben forts. Tres fills, Esmeralda, Mari

Carmen i Paco. Set nets: Esmeralda, Eva, Olga, Francesc, David, Dan o Sandra. Nou besnéts: Aina, Maria, Pau, Julia, Ivet, Guillem, Mariona, Amel i Nara. Amb una família tan gran, espere no haver-me'n deixat cap... Una abraçada des d'ací també a les teues dues germanes, Elena i Pilar.

Una estirp d'Esmeraldes que arriba pràcticament a l'última generació. Quin orgull més gran, Carmen. Pots estar satisfeta.

Vos va tocar viure, Carmen i Francisco, anys molt durs, molt difícils. Una cruenta guerra civil que va acabar portant-te per un temps lluny de casa, a Corral-Rubio, Albacete. Un poble a dos hores de Vila-real on vos vau haver de refugiar en els moments més durs de la guerra, fins que vau poder tornar a casa. Una època grisa que, tanmateix, em consta que recordes amb tendresa. Traient de la vida el millor que pot donar-nos a cada moment.

Després va arribar l'hora de formar una família pròpia. Amb Paco, el barber, que en pau descanse. Quina jugada del destí! Aquella vocació de perruquera que se't va despertar de jove i no vas poder acomplir per les circumstàncies de l'època, i vas acabar casada amb un barber! I un anys més tard, fins i tot vas poder apagar definitivament aquell cuquet per arreglar els cabells ajudant les teues filles a la perruqueria que van obrir a Castelló.

Amb Paco, vas fundar una gran família. Vas pujar tres fills que t'estimen i t'admiren.

Parlar de tu amb ells és una injecció d'oxitocina, una de les hormones de la felicitat, la que ens porta emocions d'amor, seguretat, confiança, generositat... Quin goig quan ens conten com, als 100 anys, segueixes sent

una persona inquieta, activa i, a pesar dels 'achaques' que sempre comporta l'edat, en plenes facultats per a, fins i tot, endinsar-se en el noves tecnologies. Ací on la veuen, Carmen és una assídua dels canals de Youtube, en especial dels que ens porten les últimes novetats del ganxet. Una labor que practiques encara amb gran perícia.

Qui li ho havia de dir, Carmen, quan ajudava la família en el camp, que un dia cabria tot un món en un aparell tan menut com el mòbil? O la tauleta que li va regalar la família en aquell aniversari, fa dos anys, que vaig tindre l'honor de compartir amb vosaltres.

Com han canviat els temps, veritat? Però el que no canvia, per més revolució tecnològica que vinga, són els valors. L'afergo a la terra, a les tradicions i al poble que l'ha vist nàixer. L'orgull de família. Tot això no hi ha Intel·ligència Artificial ni xarxa social que ho pugua canviar.

Valors com la humilitat, que a punt ha estat de fer que no estigueres hui ací, en aquest acte. Ens ha costat convèncer-te, Carmen, però espere que pugues sentir que ha valgut la pena. Per a nosaltres, conèixer-te un poc millor i poder-te fer este xicotet homenatge, ha estat un plaer i un orgull.

Espere i desitge que aquestes festes en honor al nostre patró Sant Pasqual siguen encara més especials, també per a vostè, Francisco, amb aquest homenatge. Que ell, junt a la Mare de Déu de Gràcia i el Crist de l'Hospital, els donen tota la salut, la força i el coneixement que segueixen tenint. Vostès pertanyen a una generació que va haver de treballar dur, que va haver de viure tants horrors i superar tantes dificultats per tirar endavant, per ajudar també a Vila-real a ser el que hui hem arribat a ser. Una nova

ACTE D'HOMENATGE A L'HOME I LA DONA MÉS MAJORS.
SANT PASQUAL 2024. DIUMENGE 12 DE MAIG DE 2024. CONVENT ESPAI D'ART. 12.00 HORES.

Vila-real del segle XXI solidària i inclusiva, d'oportunitats, sostenible i innovadora.

Vostès dos són un gran exemple del que és Vila-real, ciutat amb cor de poble que ha evolucionat a partir de l'esforç, la humilitat i el bon cor de gent com vostès. Gràcies de tot cor per tot. Esperem que seguiu transmetent la vostra saviesa i gaudint tant de la vida.

Visca Sant Pasqual! Visca Vila-real!